

Hoofdstuk 1: Het nieuws

Sam en Noor zitten in de klas tijdens een gewone schooldag. Alles is rustig totdat de juf vraagt of iedereen even wil luisteren. Ze zegt dat ze iets belangrijks wil vertellen over ziekte en het lichaam. De klas wordt stil en iedereen kijkt naar haar.

De juf legt rustig uit dat sommige mensen een ziekte kunnen krijgen die kanker heet. Dat is een ziekte waarbij cellen in het lichaam anders gaan werken dan normaal. Daardoor wordt iemand erg ziek en moet die persoon naar het ziekenhuis voor hulp en behandeling.

Sam kijkt even naar Noor en fluistert dat hij het best spannend vindt klinken. Noor knikt en zegt zacht dat ze het nog niet helemaal begrijpt, maar dat de juf het gelukkig rustig uitlegt.

De juf vertelt verder dat dokters en verpleegkundigen in het ziekenhuis hun best doen om mensen te helpen. Soms worden mensen beter, en soms is het een langdurige ziekte waarbij goede zorg heel belangrijk blijft.

Sam steekt zijn hand op en vraagt of het gevaarlijk is. De juf antwoordt dat het een ernstige ziekte is, maar dat er altijd veel hulp en zorg is van familie, vrienden en medische mensen.

De klas wordt even stil terwijl iedereen nadenkt over wat ze horen. Noor zegt zacht dat het spannend klinkt, maar Sam zegt dat hij het goed vindt dat ze erover leren omdat hij het nu beter begrijpt.

Na de les gaat de bel en lopen Sam en Noor samen naar buiten. Sam zegt dat hij niet wist dat er zoveel hulp in het ziekenhuis is. Noor zegt dat het misschien het belangrijkste is dat mensen niet alleen zijn als ze ziek zijn.

Ze kijken even naar de lucht en besluiten daarna om gewoon weer te gaan spelen, terwijl ze iets nieuws hebben geleerd over het leven en hoe mensen elkaar helpen.

Hoofdstuk 2: Een moeilijke boodschap

De volgende dag zit Sam in de klas en merkt dat Noor stiller is dan normaal. Ze kijkt naar haar tafel en praat weinig met anderen.

Na school lopen ze samen naar buiten. Sam vraagt: "Gaat het wel goed met je?"

Noor blijft even stil en zegt dan zacht: "Ik moet je iets vertellen... ik ben ziek. De dokters zeggen dat het kanker is."

Sam schrikt. "Kanker... van gisteren?"

Noor knikt langzaam. "Ja. Daarom ga ik vaak naar het ziekenhuis."

Sam weet even niet wat hij moet zeggen. "Maar... word je dan heel ziek?"

Noor haalt diep adem. "Ik weet het nog niet precies. De dokters helpen me en mijn ouders zijn bij me. Het is spannend, maar ik ben niet alleen."

Sam zegt zacht: "Dat vind ik moeilijk om te horen."

Noor knikt. "Dat snap ik. Ik vind het zelf ook spannend."

Ze lopen even stil naast elkaar. Daarna zegt Sam: "Als ik iets kan doen... dan zeg je het hè?"

Noor glimlacht een beetje. "Dat is fijn. Gewoon samen praten is al genoeg."

Sam knikt. "Dan ben ik er voor je."

Noor zegt zacht: "Dank je."

Ze blijven even staan op het schoolplein, terwijl de zon schijnt. Het is een moeilijk moment, maar ze voelen ook dat ze elkaar niet kwijt zijn.

Hoofdstuk 3: Samen en met respect

Na het gesprek met Noor gaat Sam naar huis. Hij denkt veel na over wat ze heeft verteld. Het woord “kanker” blijft in zijn hoofd zitten, maar ook dat Noor zei dat ze niet alleen is.

De volgende dag op school is Sam wat stiller dan normaal. Hij weet niet goed hoe hij zich moet gedragen. Moet hij iets zeggen? Of juist doen alsof alles normaal is?

Tijdens de pauze zit Noor op een bankje. Sam loopt voorzichtig naar haar toe en gaat naast haar zitten.

Even is het stil. Dan zegt Sam: “Ik weet niet precies wat ik moet zeggen... maar ik ben blij dat je het me verteld hebt.”

Noor knikt rustig. “Dat is al genoeg.”

Sam vraagt: “Is het oké als ik gewoon normaal met je blijf praten?”

Noor glimlacht een beetje. “Ja, dat is juist fijn. Ik wil nog steeds gewoon Noor zijn.”

Sam denkt even na en zegt: “En als je je niet goed voelt?”

Noor antwoordt: “Dan zeg ik het. En soms ben ik moe of moet ik naar het ziekenhuis. Maar ik wil nog steeds meedoen als dat lukt.”

Sam knikt. “Dan pas ik me aan. En als je hulp nodig hebt op school, help ik je.”

Noor kijkt hem dankbaar aan. “Dank je. Dat voelt goed.”

Op dat moment komt er een paar klasgenoten langs. Sam merkt dat sommige kinderen nieuwsgierig kijken, maar niemand zegt iets.

De juf komt erbij en zegt tegen de klas: “Als iemand ziek is, is het belangrijk om vriendelijk te zijn en respect te hebben. Iedereen blijft erbij horen.”

De kinderen knikken.

Na school lopen Sam en Noor samen naar buiten. Sam zegt: “Het maakt eigenlijk niet uit dat je ziek bent. Je blijft gewoon mijn vriendin.”

Noor lacht zacht. “Dat is precies wat ik nodig heb.”

Ze lopen samen verder, terwijl ze allebei weten dat respect betekent dat je elkaar blijft zien en steunen, ook als het leven moeilijk is.

Hoofdstuk 4: Steun en gevoelens

Een paar dagen later merkt Sam dat het op school anders voelt. Hij denkt vaak aan Noor en aan wat ze hem heeft verteld. Soms voelt hij zich verdrietig, soms ook een beetje onzeker omdat hij niet precies weet wat hij moet doen.

Tijdens de les kijkt hij even naar Noor. Ze doet haar best om mee te doen, maar soms is ze wat stiller dan normaal.

Na school lopen ze samen naar buiten. Sam zegt: "Ik vind het soms lastig. Ik wil je helpen, maar ik weet niet altijd hoe."

Noor knikt en zegt rustig: "Dat is oké. Ik weet het ook niet altijd. Maar gewoon er zijn helpt al."

Sam denkt even na. "Dus ik hoef niet iets perfects te doen?"

"Noor schudt haar hoofd. "Nee. Gewoon normaal doen en vriendelijk zijn is genoeg."

De volgende dag praat de juf met de klas. Ze zegt: "Als iemand ziek is, kunnen er veel gevoelens zijn. Verdriet, angst, maar ook hoop. Het is belangrijk om daarover te praten."

Ze kijkt de klas rond. "En iedereen mag vragen stellen of vertellen hoe hij zich voelt."

Sam steekt zijn hand op. "Soms voel ik me een beetje verdrietig als ik eraan denk."

De juf knikt. "Dat is heel normaal. Het laat zien dat je om iemand geeft."

Noor glimlacht een beetje naar Sam.

In de pauze zitten Sam en Noor samen op het bankje.

Sam zegt: "Ik ben blij dat we erover kunnen praten."

Noor knikt. "Ik ook. Het maakt het minder zwaar."

Ze kijken naar de andere kinderen die spelen op het plein.

Sam zegt: "Misschien is steun geven gewoon samen blijven."

Noor lacht zacht. "Ja... dat denk ik ook."

Hoofdstuk 5: Veranderingen en steun

Na een tijdje merkt Sam dat Noor wat minder vaak op school is. Soms is ze er wel, maar ze is sneller moe dan vroeger.

Op een ochtend komt Sam de klas binnen en ziet dat Noor een andere sjaal draagt. Ze zit stil op haar stoel en lacht een beetje onzeker.

Na de les loopt Sam naar haar toe. "Alles oké?"

Noor haalt haar schouders op. "Ik ben wat moe... en mijn haar is dunner geworden door de behandeling."

Sam kijkt haar even aan. "Vind je dat moeilijk?"

Noor knikt langzaam. "Ja... het is een beetje anders dan ik gewend ben."

Sam denkt even na en zegt dan: "Maar je bent nog steeds Noor."

Noor glimlacht zacht. "Dat helpt wel om te horen."

De juf praat later met de klas. Ze zegt: "Als iemand ziek is en behandeling krijgt, kan het lichaam veranderen. Dat kan soms lastig zijn, maar het is belangrijk dat iedereen respectvol blijft."

Ze kijkt rond. "Je mag altijd vriendelijk zijn en iemand laten merken dat hij of zij erbij hoort."

In de pauze zitten Sam en Noor samen op het bankje. De wind waait zacht.

Sam zegt: "Wil je dat ik gewoon bij je blijf zitten?"

Noor knikt. "Ja... dat is fijn."

Ze zitten even stil naast elkaar.

Sam zegt: "Het maakt niet uit hoe je eruitziet. Je bent nog steeds mijn vriendin."

Noor glimlacht echt deze keer. "Dank je. Dat betekent veel."

Ze kijken samen naar het schoolplein waar iedereen speelt. Het leven gaat door, maar op hun eigen manier blijven ze samen sterk.